

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Karin Baine
Egyedülálló apa

Amy Ruttan
Vegasban kezdődött

Sarah Morgan
Örökké a csúcson

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Karin Baine, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: The Single Dad's Proposal (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© Amy Ruttan, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: Carrying the Surgeon's Baby (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© Sarah Morgan, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: High-Altitude Doctor (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 74. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-447-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Karin Baine

Egyedülálló apa

1. FEJEZET

– Na, a triatlonapuka is megjött végre – mondta Summer Ryan, amikor dr. Rafael Valdez belépett a bölcsőde kapuján.

Az üveglakon keresztül figyelte, amint a férfi végigmegy a folyosón. Észrevette, hogy ilyenkor a klinika összes nőnemű betege és dolgozója tátott szájjal bámulja a jóképű spanyol sebészt. Ami azt illeti, őt sem hagyta hidegen a férfi, pedig pont azért költözött Maple Islandre, hogy ne legyen kitéve efféle csábításoknak.

Bár a kis sziget mindössze pár mérföldnyire volt Boston partjaitól, itt úgy érezhette, hogy elég messze van a régi életétől, hiszen a sziget csak komppal vagy kisrepülővel volt megközelíthető. Ilyenkor télen persze Maple Islanden is ugyanolyan zord az időjárás, mint a szülővárosában, de tudta, hogy nemsokára megint kisüt a nap, és a szigetet újra elárasztják a turisták. De amíg nem bonyolódik valami egyényári románcba, addig nincs baj.

Sajnos, a klinika bölcsődéjében végzett munkája miatt nehezen tudta elkerülni a találkozást dr. Valdezzel, aki rendszeres úszással, futással és biciklizéssel tartotta edzésben tökéletes testét. Amit neki csak távolról szabad csodálnia. Már csak azért is, mert tudta, hogy Valdezt úgylis csak egyetlen nőnemű lény érdekli a világon.

– Ha jól látom, ma reggel sem mentek simán a dolgok – jegyezte meg a kolléganője, aki szemlátomást észrevette, ki vonta magára a figyelmét.

A férfi hároméves kislánya, Grace az ő csoportjába járt, úgyhogy Summer a kelleténél jóval több időt volt kénytelen dr. Valdezzel tölteni. Ráadásul túl a testi vonzerón, amit a férfi gyakorolt rá, ott voltak a mindennapos vitáik arról, hogy hogyan kellene kezelni a kislány speciális szükségleteit. Hiszen mindketten erős, egymással azonban kevésbé kompatibilis személyiségek voltak.

Egy szó, mint száz – akármilyen jóképű is, egy gyermekét egyedül nevelő férfitől normális nő távol tartja magát.

Legutóbb, amikor a szívét elrabolta egy apa-gyermek páros, az apa megkönnyebbülését, hogy végre nem egyedül kell gondoskodnia a kisfiáról, ő tévesen szerelemnek értelmezte, teljes lényével átadta magát a kapcsolatnak, és próbált igazi családot varázsolni hármukból. Ám végül kiderült, hogy Marc csak bébiszitternek tekintette őt, és mikor visszajött hozzá a volt felesége, a gyerek anyja, habozás nélkül őt választotta.

Nos, ezt a hibát soha többé nem fogja elkövetni. Soha többé nem fog megbízni olyan férfiban, aki csak a gyermeke nevelőnőjét látja benne. Rafael Valdez legalább fizet a munkájáért.

Látta, hogy Grace megfordul, és mint általában mindig, elkezd visszafelé szaladni. Az apja pedig ahelyett, hogy türelmesen várt volna, felkapta őt, és nem törődve a kicsi tiltakozásával, elindult vele befelé. Summer pontosan tudta, milyen dührohamokra képes ilyenkor egy kisgyerek, egy autista meg pláne. Hiszen nekik nem lehet egyszerűen elmagyarázni, hogy az apukájuk nem késhet el a munkából.

– Biztos ma reggel is volt egy kis cirkusz. Ilyen későn soha nem szoktak érkezni. Valdeznek még a haja is vizes.

Summer messziről észrevette, hogy a férfi haja nedvesen csillog. Tudta, hogy Grace esetében minden, ami csak egy kicsit is eltér a megszokott rutintól, komoly problémát okoz. Imádta a kislányt, de nem volt könnyű kommunikálni vele, és kezelni a dühkitöréseit.

Kaylee rávigyorgott.

– Tényleg?

Na és? Mi van abban, hogy észrevette? Ez csak annyit jelent, hogy apró dolgokra is odafigyel. Ami valamennyire hozzátartozik a munkájához.

Alex Kirkland, a klinika alapítója és orvos igazgatója azzal vette fel őt a bölcsődébe gondozónőnek, hogy nem kell sokáig ebben a pozícióban maradnia. Úgy tervezi ugyanis, hogy

bővíteni fogja a gyerekosztályt, ahol neki az lesz majd a feladata, hogy segítsen a kis pácienseknek megküzdeni a betegség tudattal, és felkészítse őket lelkileg a különböző orvosi beavatkozásokra.

De pillanatnyilag mindegy volt Summernek, mit dolgozik, a lényeg az volt, hogy maga mögött hagyhatta Bostont. Tudta, hogy Marcnak és Leónak nincs többé szükségük rá, mióta Marc felesége visszatért a családjához. A saját édesanyjának sincs, aki idő közben újra férjhez ment, és már nem szorul a segítségére.

– Mi van? – kérdezte Kaylee, aki nyilván észrevette, hogy ő még mindig Rafael és Grace-t bámulja.

Sokszor kérdezte már magától, hogy vajon hol lehet Grace mamája. Meg a többi rokona. A gerincsebészről nemigen tudott senki semmit azonkívül, hogy nagy fogás volt őt megszerezni a klinika számára. Orvosként igen jó híre volt, de Summer önféjű, nehéz embernek ismerte meg, aki egyáltalán nem hallgat mások tanácsaira.

Ha mindenkivel ilyen, akkor nem csoda, hogy egyedül van, akármilyen jól néz is ki, gondolta. Pedig a kislányával nagy szeretettel bánt, amiből arra következtetett, hogy valahol azért mégiscsak helyén van a szíve.

Bár Summer tudta, hogy nincs joga ítélni, mégis az volt az érzése, hogy sok szülő nem tesz eleget azért, hogy igazán mély kapcsolatot alakítson ki a gyerekeivel. A sok szétesett család azért is fáj neki, mert voltak ezzel kapcsolatban személyes élményei. A gyerekeket nagyon megviseli, ha a szülei elválnak. Ő, Summer például nemcsak az apját veszítette el a váláskor, hanem a mostohatestvérét is.

Bár Robbie-val nem voltak vér szerinti rokonok, együtt nőttek fel, és ő mindig a bátyjaként tekintett rá. Mikor elszakították tőle, olyan volt, mintha a karját vagy a lábát amputálták volna. A hiányát azóta sem tudta kiheverni. És Grace már egészen kicsi korában elvesztette az édesanyját.

A kislány soha nem beszélt az anyukájáról, talán nem is emlékezett már rá, de az feltűnt Summernek, hogy dr. Valdez nem hord jegygyűrűt. Lehet, hogy neki is összetörték a szívét? Ez valamennyire megmagyarázná a viselkedését.

Gyermekét egyedül nevelő apaként nyilván nagyon nehéz lehet neki, és talán még mindig reménykedik benne, hogy újra összejön a gyermeke anyjával, ahogy Marc is visszafogadta a feleségét. Mert nyilván úgy gondolta, hogy mégiscsak könnyebb vele felnevelni a kisfiát.

Ráadásul, ha az ember gyermekét egyedül nevelő férfival kezd, azzal azt kockáztatja, hogy végül duplán törik össze a szívét. Mert ha elhagyják, akkor nemcsak a szerelmét veszti el, hanem annak gyermekét is, akit időközben megszeretett. Márpedig ha a férfi nem akarja, akkor a nőnek ilyenkor nincs joga hozzá, hogy továbbra is részt vegyen a gyerek életében. Neki, Summernek Marcot is nagyon rossz volt elveszítenie, de abba, hogy az ötéves Leót sem láthatja többé, kis híján belepusztult.

Persze tudta, hogy egy ilyen csalódás után az ember nem képes objektíven ítélni. Ráadásul semmit nem tudott a Valdez családról, ami talán jobb, ha így is marad. Ha lesz még valaha tartós kapcsolata az életben, az kizárólag egyedülálló, gyerektelen férfival lehet. Hogy ne kelljen folyton az exfeleség visszatérésétől rettegnie. De Rafaelnek valószínűleg nem is áll szándékában ismerkedni. Legalábbis itt a szigeten még senki nem látta őt nővel. A betegek viszont imádják, mert a lelkét is kiteszi értük. Például a tízéves Walsh ikrekért is, akik nemrég súlyos gerincsérüléssel kerültek be a kórházba.

És az is biztos, hogy jó apa. Megpróbál mindent megadni a gyermekének, még ha sokszor nehéz is összeegyeztetnie a munkáját a magánéletével. Nem lehet könnyű egyedülálló apaként egy autista kislány minden szükségletét kielégíteni. Bár Summernek esze ágában sem volt Rafael kompetenciáját kétségbe vonni, úgy vélte, a férfi azért néha elfogadhatná a tanácsát.

Erről az édesanyja jutott eszébe, aki ugyanilyen önféjű volt. Miután az apja elhagyta őket, és kettesben maradtak, az anyja sem anyagi, sem érzelmi támogatást nem fogadott el senkitől. Valószínűleg azért nem, mert túlságosan mély sebeket kapott abban a kapcsolatban. Ő, Summer a váláskor mindössze nyolcéves volt, és nagyon rossz volt neki, hogy olyan korán fel kellett nőnie, mert a szülei őt is bevonták a konfliktusukba. Neki kellett eldöntenie, melyikükkel akar élni – és

Ő az anyját választotta, az apja pedig magával vitte a mostohatestvérét, majd külföldön kezdett új életet az új feleségével.

Az is szörnyű volt, hogy a testvérétől elszakították, de a szülei így akarták. Annyi bűnt követtek már el egymás ellen, hogy képtelenek voltak a másik szemébe nézni. És nyilván azt hitték, hogy ő és Robbie fiatalok még, és gyorsan elfelejtik majd a traumát. Nos, ami őt illeti, ez egészen biztosan nem így volt.

Az édesanyja utána takarítónőként dolgozott, és a sok munkától ízületi gyulladást kapott, ezért egy idő után már csak félállásban tudott dolgozni, úgyhogy soha nem volt elég pénzüik. Summernek már tinédzserkorában dolgoznia kellett az iskola mellett, miközben a barátnői shoppingolni meg bulizni jártak. Nem haragudott az édesanyjára, hogy neki minderről le kellett mondania, de azért jó volt, mikor végül újra férjhez ment, mert úgy érezte, óriási felelősségtől szabadult meg.

A fejébe is szállt egy kicsit a hirtelen jött szabadság, és az élete kis híján kicsúszott a kezéből. Szerencsére azóta minden rendbe jött, de az édesanyjával nagyon laza lett a kapcsolatuk.

Summer nem akart beleszólni mások életébe, de az volt a véleménye, hogy dr. Valdeznek nem kellene napi huszonnégy órában Grace rendelkezésére állnia. Attól, hogy teljesen kikészül, nem fogja megkapni „Az Év Apukája” kitüntetését. Ennek könnyen kiégés lehet a vége, és akkor ott áll majd egyedül a gyermekével, minden segítség nélkül.

Eszébe jutott, hogy ő maga nagyon alkalmas lenne társnak. Az egyetemen megtanulta, hogy kell autista gyerekekkel bánni, hogy kell őket fejleszteni.

– Fogd ezt meg, légy szíves! – mondta Kaylee-nek.

A kezébe nyomta a nála levő plüsspandát, majd otthagya megfigyelőállását, elindult Rafael és a kislány felé – persze kizárólag azért, hogy Gracie-nek segítsen. Mire odaért hozzájuk, Rafael taktikát váltott, és próbált megnyugtató szavakat suttogni a kislány fülébe spanyolul. És sajnos ilyenkor Summer nem tudott arra gondolni, hogy milyen lenne, ha Rafael egyszer az ő fülébe suttogna becéző szavakat. Már a gondolattól bizseregni kezdett a bőre...

Rafael letette a gyereket.

– Átvesszem őt, ha gondolja – mondta Summer, majd megfogta a kislány kezét.

Gracie azonnal abbahagyta a rúgkapálást. Két hét kellett hozzá, hogy ezt elérje nála. Eleinte torkaszakadtából üvöltött, mikor az apja elment. A délutános nevelőknek a mai napig problémáik voltak vele, de benne a kislány valamiért megbízott.

– Köszönöm, nem szükséges – mondta a férfi, de amikor Summer elengedte a gyerek kezét, az rögtön toporzékolni kezdett.

Az ilyen gyerekek nehezen tudják kifejezni a szükségleteiket, a dührohamaikkal pedig az ezzel kapcsolatos frusztrációjuknak adnak hangot.

Summer azonban nem hagyta, hogy Rafael rosszul értelmezett büszkeségből visszautasítsa a segítségét.

– Pedig ha a lánya most velem jön, akkor hamarabb el tud kezdeni dolgozni – mondta. – Gracie, van kedved ma velünk és a macikkal piknikezni? Eldöntheted, hogy Teddyt vagy Pandát viszed magaddal.

A kislány nem mindig válaszolt, ha kérdezett tőle valamit, de most egyértelmű volt, hogy mit akar: mindkét kezével a karjába csimpaszkodott.

Summer elfojtott egy diadalittas mosolyt, mert nem akarta Rafaelt bosszantani, de a lényeg az, hogy a férfi ezek után elengedte a gyereket.

– Itt van a holmija – mondta a doki, és levett a válláról egy rózsaszín hátizsákot.

Summernek tetszett, hogy ilyen magától értetődő természetességgel hordja a színes kislánytáskát, amely egyébként csak még jobban kiemelte széles, izmos vállát.

A minap az uszodában volt már alkalma megcsodálni a férfi kisportolt testét. Egy ilyen táska pántját úgy tudná széttépni, ahogy más a vécépapírt.

Hű, de meleg van itt... muszáj lesz szerezniük egy ventilátort! – gondolta Summer.

És ennek a bivalyerős pasasnak szemlátomást semmi gondot nem okoz, hogy a kislánya útját egyengesse, és mindent megtegyen, hogy otthon érezze magát a világban. Más férfiak kínosnak

éreznék, ha egy ilyen csillogó, rózsaszín hátizsákot kellene a vállukra venni. Marc például ebből is drámát csinált volna.

Summer elvette Rafaeltől a hátizsákot, és hősiesen próbált nem tudomást venni arról az áramütésszerű érzésről, ami keresztülcikázott a testén, mikor az ujjuk egy pillanatra egymáshoz ért. Ami egyértelmű jelzés volt neki, hogy a tűzzel játszik. Pedig ez a férfi csak egy ugyanolyan apuka, mint az összes többi...

– Ne aggódjon, dr. Valdez, minden rendben lesz!

Muszáj mielőbb megszabadulnia tőle, mielőtt ezektől az izmoktól meg ettől a szexi spanyol akcentustól teljesen elveszti a fejét. Lehet, hogy holnap kesztyűben jön, hogy még csak véletlenül se kerüljenek újra bőrkontaktusba.

Rafael most lehajolt a kislányához, adott egy puszit a fejcskéjére, majd sarkon fordult, és elment.

– Köszönöm, Miss Ryan – mondta távozóban.

Summer nem tudott nem arra gondolni, hogy mennyire érdektelen az ő személye a férfi számára. Ő viszont olyan, mint egy öleb, aki a legapróbb dicséretre hálás farkcsóválással reagál.

Lélegezz egyenletesen! Rafael próbálta összeszedni magát, és nem hátrafordulni. Nem akart ránézni a kislányára, aki inkább a gondozónőjét választotta, mint őt. Hiszen csak azért vállalta el az állást a Maple Island-i klinikán, hogy több időt tölthessen Gracie-vel. És bár örült, hogy mától talán nem lesznek reggelenként cirkuszok, a gondolatot, hogy valaki jobban tud gondoskodni a gyerekről, mint ő, elviselhetetlennek érezte.

Azzal csábították ide, hogy a klinikának van egy első osztályú bölcsődéje. Alex Kirkland és Cody Brennan erre külön felhívták a figyelmét, mikor rávették, hogy legyen hűtlen a Boston Harbour Hospitalhoz. És bár az ígéreteik teljesültek, ez nem csökkentette Rafael szeparációs szorongását. Mióta a felesége, Christina elhagyta őket, állandóan az a kérdés nyomasztotta, hogy tud-e ő elég jó apja lenni a kislánynak.

Summer mellett meg pláne úgy érezte, hogy alkalmatlan a feladatra. A lány nyilván azért próbál mindenáron segíteni neki, mert szerinte ő valamit rosszul csinál. Pedig bármilyen sok munkája van is, mindig szán időt arra, hogy nyugodtan megreggelizzen a gyerekekkel, mielőtt behozza a bölcsődébe. A közös étkezések fontosak voltak neki, és úgy látta, hogy Gracie-nek is.

Neki magának nem sok hasonló pillanata volt gyerekkorában. A szülei spanyol arisztokraták voltak, akiknek mindig minden fontosabb volt annál, mint hogy a gyerekekkel étkezzenek. Ha néha volt is közös ebéd vagy vacsora, arra neki mindig ki kellett öltöznie, mert többnyire valami magas rangú vendéget is meghívtak.

Az, hogy ő mindig együtt reggelizett Gracie-vel, egyfajta lázadás volt ez ellen a gyerekkori emlék ellen, ők ugyanis mindig pizsamában reggeliztek, még azelőtt, hogy megfésülködtek vagy fogat mostak volna. Ez egyfajta rítus volt náluk. Ma reggel viszont valamiért elaludt, ezért abban reménykedett, hogy a gyerek kivételesen beéri egy dobozos gyümölcslével meg egy müzliszelettel, amit majd útközben elfogyaszt. Csakhogy a megszokott rutinon változtatni Gracie esetében soha nem bizonyult jó ötletnek.

Így aztán Summer orra előtt kellett kényszert alkalmaznia, hogy a gyerek egyáltalán átlépje a bölcsőde küszöbét. Az, hogy egész napra ott kell hagynia őt, már önmagában elég nagy baj, de hogy egy gondozónő végignézze, amint ő kudarcot vall a gyereknevelésben... Ráadásul pont az, aki amúgy is folyton tanácsokat osztogat neki.

Nyilván csak jót akar Gracie-nek, és tulajdonképpen hálás lehet, hogy egész nap törődik a kislányával, vigyáz rá, és igyekszik kielégíteni a speciális igényeit. De ez benne csak fokozza a bűntudatot, hogy túl sokat dolgozik, és elhanyagolja a gyereket.

Ami azért teljesen abszurd, mert neki Gracie az élete. De Christina hirtelen távozása teljesen a feje tetejére állított mindent. Eleinte a szomszédban lakó fiatal lány, Mag vigyázott a gyerekekre, aki korábban is jött már hozzájuk párszor, ha nekik Christinával el kellett menniük valahova.

Aztán egy alkalommal meg kellett kérnie őt, hogy este is maradjon ott a gyerekekkel, mert bevittek a kórházba egy balesetes beteget, akit sürgősen meg kellett operálnia. Úgy gondolta, hogy a kicsi

biztonságban van Mag mellett. A lány később sem mondta el, mi történt pontosan, de valószínűleg nem tudott ellenállni a szomszédban zajló bulinak, és magára hagyta Gracie-t. Aki egy idő után elkezdett sírni, amit valaki meghallott, és értesítette a rendőrséget.

Akkor nemcsak a rendőrséggel, hanem a gyerekvédelmi hatósággal is meggyűlt a baja. Bár Mag könnyek közt bevallotta a tettét, Rafaelt az eset után többször is kihallgatta a gyámhivatal, és úgy megszorongatták, hogy végül már dolgozni sem mert eljárni.

De egy idő után csak vissza kellett térnie a munkájához, ezért egy ügynökséghez fordult, akiről annyit legalább tudni lehetett, hogy csak képesítéssel és megfelelő papírokkal rendelkező bébiszittereket alkalmaznak. Rafaelt azonban még hónapokig gyötörte a bűntudat, ha belegondolt, hogy mi minden történhetett volna a kislányával azon az estén. Ráadásul az ügynökség által küldött – amúgy tényleg hozzáértő és hatékony – bébiszitterek esetében valahogy mindig az volt az érzése, hogy ezeknek ez csak pénzkereset, nem pedig hivatás.

Summer viszont egész más.

Gracie az utóbbi időben szinte kivirágzott. Neki azonban még időre van szüksége, hogy megszokja, mostantól megint van kivel osztoznia a felelősségen. Hálás volt, amiért Summernek sikerült közel kerülnie a kislányához, hiszen ez eddig nemigen jött össze senkinek. De azért volt benne egy kis félelem is, hogy emiatt az ő és Summer kapcsolata is szorosabb lesz a kelleténél.

Nem, ahhoz ő már túl sok sebet kapott, hogy még egyszer ilyesmivel próbálkozzon. Ám ezt sajnos csak az eszével gondolta így, a teste és az érzékei néha egészen mást mondtak. Ahányszor Summer ránézett, megérintette, vagy megérezte a parfümjé illatát... nos, ilyenkor nehéz volt nem elveszítenie a fejét.

Más körülmények között nyilván örült volna, hogy egy fiatal nő ilyen elkötelezett a kislánya jólléte iránt, de amióta a felesége összetörte a szívét, senkit nem engedett közel magához.

Pedig Gracie még soha nem reagált ilyen jól egyetlen nőnemű lényre sem, az édesanyját is beleértve. Christina meg volt sértve, amiért az autista kislánya nem tudott úgy kommunikálni vele, ahogy ő szerette volna. Szégyellte, hogy csecsemőkorában Gracie nem olyan tempóban fejlődött, mint a többi gyerek, a végén pedig arra jutott, hogy neki nem való sem a feleség-, sem az anyaszerep. Pedig ha maradt volna, láthatta volna, hogy Gracie végül mindent megtanult, amit mások, csak egy kicsit később.

Ezzel együtt egyedülálló apaként egy sajátos nevelési igényű gyerekekkel nem volt könnyű az élete. Új feleségnek már végképp nem lenne benne helye. Ráadásul a végén ugyanaz történne, ami egyszer már megesett.

Nem, neki csak az a fontos, hogy a kislányának jó legyen. Nem akar olyan lenni, mint a szülei, akik azóta, hogy eljött Amerikába egyetemre, nem is álltak szóba vele. Képtelenek voltak elfogadni, hogy a saját útját járja. Ő viszont azt akarja, hogy Gracie később azt csinálhassa az életben, amit a legjobban szeretne.

Rafaelt hangulata délutánra sem lett jobb. A délelőttjét szokás szerint azzal töltötte, hogy próbálta utolérni magát a munkában, konzultált a kollégáival a betegek állapotáról, és a sürgős esetek ellátása kapcsán kijelölte a prioritásokat.

Mikor idejött Maple Islandre, abban bízott, hogy itt több ideje lesz majd Gracie-re, hiszen a klinika elsődlegesen rehabilitációs centrumként működött, ezért viszonylag ritkán hoztak be az éjszaka közepén sürgős eseteket.

Ám ennek ellenére nagyon sok dolga akadt a gerincproblémákkal küzdő betegekkel, akiket sokszor már csak műtéttel lehetett segíteni. A klinika a jó híre, a viszonylagos elzártsága és a gyönyörű környezete miatt kifejezetten népszerű volt a gazdagok meg a szépek körében, akik itt a világtól elvonulva, a reflektorfényektől és a paparazzóktól távol nyugodtan tudtak pihenni, regenerálódni.

Rafaelt nemigen érdekelték az amerikai sportok, de Tom Hornerről, az egykori futballsztráról, aki jelenleg sportkommentátorként tevékenykedett, még ő is hallott. Neki például az ágyéki porckorongsérvét kell ma megműtenie. El kell távolítania a csigolyaporc egy részét, amely egy

– Azt hiszem, összekever valakivel – mondta, majd zavartan lapozgatni kezdett a férfi aktái közt, remélve, hogy mielőbb témát vált.

De Tom nem váltott témát.

– Dehogy! Ma reggel is láttam a családjával. Szerencsés ember, hogy ilyen gyönyörű felesége van. Tudja, Jess és köztem nagyon nem működött a kapcsolat, ennek ellenére a mai napig hiányzik a közelsége, ha érti, mire gondolok.

Rafael azonban továbbra is értetlenkedve bámult a férfira. Aztán egyszer csak leesett neki a tantusz.

– Ja, tudom már, mire gondol!

Hirtelen maga előtt látta, ahogy reggel átadja Gracie-t a folyosón Summernek, és azt kérdezte magától, vajon tényleg ennyire intimnek tűnik-e a kapcsolatuk.

– Summer nem a feleségem – mondta –, hanem...

Habozott. Minek is nevezze? Az alkalmazottjának? Vagy a kolléganőjének? Egyik sem fejezi ki, milyen fontos szerepet tölt be az ő és Gracie hétköznapijaiban. De azt sem mondhatja, hogy a barátnője. Hiszen mindent elkövet, hogy távol tartsa őt magától.

Ezzel együtt Summer sokkal inkább tartozott a magánéletehez, mint a munkahelyihez, hiszen minden, amit tett, befolyásolta az otthoni életüket. Neki köszönheti például, hogy Gracie most már jobban ki tudja fejezni magát, de azt is, hogy az utóbbi időben sokat fejlődtek a motorikus képességei.

Ám ahogy a gyerek fejlődött, neki egyre rosszabb lett a lelkiismerete. Mert rájött, ha ő ennyi időt tudna szánni a kislányára, akkor ő is elérhetne vele hasonló sikereket. Csakhogy akkor nem lehetnének itt a szigeten, neki nem lenne ennyi a jövedelme, és nem tudna orvosként ilyen sok embernek segíteni.

Muszáj elfogadnia, hogy nem tud mindent az irányítása alatt tartani. Például a gondolatait sem, amelyek egyfolytában Miss Summer Ryan körül forognak, és gyakran egyáltalán nem a gyerekneveléssel kapcsolatosak. Hanem például azzal, hogy vajon van-e a lánynak barátja, mivel tölti az estéit, és vajon kedveli-e őt...

– Summer nem a feleségem, hanem a kislányom gondozónője – mondta végül. – De térjünk vissza magához! Tudja már, hogy pontosan milyen műtétet fogunk végezni önön?

– Nem, de örülnék, ha elmondaná, doki.

– Nos, ejtünk majd egy kis vágást a hátán, amelyen keresztül bevezetünk egy vékony csövet, hogy hozzáférjünk a beteg porckoronghoz anélkül, hogy a körülötte levő szövetek károsodnának. A műtétet helyi érzéstelenítéssel, bódításban végezzük, úgyhogy semmit nem fog érezni.

Előfordul, hogy a betegeknek utána még egy darabig vannak fájdalmaik, de az a műtéttől van, mert mihelyt a csontdarabot eltávolítják, ami a fájdalmat okozza, a betegnek jobban kell lennie.

– Ne féljen, hamarosan újra rúghatja a labdát! – tette hozzá, majd becsukta Tom dossziéját, a hóna alá csapta, és rámosolygott a férfira.

– Hát, én most már többnyire inkább a mikrofon mögött ülök, de azért örülök, hogy ilyen bizakodó.

Búcsúzóul ismét erőteljesen kezet ráztak.

Rafael később azon tűnődött, miért örült annyira, hogy Tom azt hitte, Summer a felesége. De aztán gyorsan elhessegette a gondolatot. Nem, ha túl közel engedte magához a lányt, annak csak újabb csalódás lesz a vége.

2. FEJEZET

– Sziasztok, holnap találkozunk! – integetett Summer a gyerekek után, akiket éppen vittek haza a szüleik, akik az aktuális munkabeosztásuk vagy túlóráik függvényében a legkülönbözőbb időpontokban érkeztek a csemetéikért.

A klinika akár huszonnégy órás gyerekefelügyeletet is biztosított azoknak az orvosoknak és ápolóknak, akik éjszaka is dolgoztak. Minden úgy volt kitalálva, hogy az a kórház alkalmazottainak a lehető legkényelmesebb legyen, és ez a legjobb szakembereket vonzotta a klinikára.

Summer nevelési tanácsadóként erősen túlképzett volt a gondozónői állásra, de olyan munkát, mint Bostonban, itt nem talált volna, márpedig ő minél gyorsabban el akart jönni az exbarátja és feleségének közeléből.

A speciális tudását pillanatnyilag csak a Walsh ikrek esetében tudta használni, de később, ha megnyitják a kórház új gyerekszárnyát, biztos jól fog még jönni az a sok minden, amit az egyetemen megtanult. Egyelőre azonban elégedett volt azzal, amit csinált.

– Papa? – kérdezte Gracie, aki felfigyelt a készülődésre, és a rózsaszín hátizsákjával a kezében ő is megjelent az ajtóban.

– Ő még nincs itt, Gracie. Az apukádnak ma sokáig kell dolgoznia, úgyhogy csak kicsit később tud érte jönni.

A bölcsőde számára nem jelentett különösebb problémát a szülők rendszertelen időbeosztása, de a gyerekeknek sokszor igen, különösen a legkisebbeknek meg az olyanoknak, mint Gracie, akik számára a rendszeresség nagyon fontos volt. Hiába mondták el neki többször is, hogy az ő apukája még nincs itt, mihelyt meglátta, hogy a többi szülő már megjött, úgy gondolta, akkor az övének is itt kell már lennie. Summer tudta, hogy ilyenkor a legjobb valamivel elterelni a figyelmét.

– Haza! – mondta a gyerek, és dobbantott a lábacskaival.

– Tudom, hogy haza szeretnél menni, kicsim. Mit gondolsz, ne készítsünk addig az apukádnak egy szép képet?

Summer óvatosan kivette Gracie kezéből a hátizsákját, visszaakasztotta a fogásra, bízva abban, hogy egy kis csillámporral meg némi ragasztóval még egy darabig le tudja kötni a figyelmét.

Summer nem ismerte pontosan Rafael életkörülményeit, de azt látta, hogy anya nélkül nem egyszerű sem neki, sem a kislányának. Gracie-nek leginkább kiszámíthatóságra lenne szüksége, ehhez képest itt mindennap más arcokat lát maga körül. Nincs állandó gondozónője, mindig ahhoz kellett alkalmazkodnia, akinek éppen műszakja volt.

Summer próbált annyi figyelmet szentelni a kislánynak, amennyit csak tudott, hogy elejét vegye a dührohamainak, és úgy tűnt, Gracie bízik benne.

Anélkül, hogy szemkontaktusba lépett volna a kislánnyal, a kezébe nyomott egy színes ceruzát, és mutatta neki, hogy rajzoljon. Majd fogott egy kisszékét, és ő is odaült mellé.

– Te – közölte Gracie, és türelmetlenül a papírra mutatott.

Summer határozott vonalakkal rajzolt egy virágot, amelyet aztán a kis művészkollegina mindenféle ákombákomokkal átszínezett. Summernek tulajdonképpen lejárt már a munkaideje, de ő nem bánta, hogy egy kicsit tovább kell maradnia. Hiszen otthon úgysem várja senki.

Ha Gracie eléri az iskoláskort, eleinte nyilván segítségre lesz szüksége, de tudta, hogy pillanatnyilag ő itt a legképzettebb a gondozónők közül, tehát ő tudja legjobban fejleszteni az autista kislányt. Gracie-nek nyilván az lenne a legjobb, ha itt a bölcsődében ő kizárólag vele foglalkozna – természetesen a klinikán végzett más jellegű feladatai mellett.

A legnagyobb akadályt itt valószínűleg dr. Valdez maga jelenti, aki azt hiszi, hogy mindent meg tud oldani egyedül. Szemlátomást nem szeret segítséget elfogadni. A ma reggeli találkozásuk is ezt bizonyította. Úgy viselkedik, mintha ő a gyámhivataltól jött volna, és el akarná venni tőle Gracie-t.

– Szerintem nagyon fog tetszeni az apukádnak a kép – mondta a kicsinek.

Gracie közben csillámport is nyomott az időközben felismerhetetlenné vált virágra, amelynek a helyén most egy nagy lila pacni ékeskedett. A büszke apuka nyilván azonnal kiteszi majd a képet a falra, mielőtt hazaértek.

A kislány persze nem válaszolt, de ez nála megszokott volt. Summer tudta, hogy ha Gracie egyszer csinál valamit, akkor minden idegszálával arra az egy dologra koncentrál. Nyilvános helyeken ez néha nehézséget okozott, de itt most kapóra jött. Ugyanis az ablakon keresztül Summer észrevette, hogy Rafael öles léptekkel közeledik a bölcsőde felé, és szeretne volna elkapni őt, mielőtt Gracie is észreveszi.

– Kaylee, figyelsz egy kicsit a gyerekekre? Beszélnem kell az apjával – szólt oda halkán a kolléganőjének.

– Persze.

Kaylee óvatosan leült a kis művésznő mellé, Summer pedig észrevétlenül kilopózott a helyiségből, és becsukta maga után az ajtót. Közben Rafael is odaért.

– Dr. Valdez, tudnánk beszélni egy kicsit? – kérdezte.

– Sajnálom, de most nem, már úgymint késésben vagyok.

Sötétbarna szeme fáradt volt, és fénytelen, mint aki napok óta nem aludt. Ám ez Summernek csak megsokszorozta az erejét. Elég speciális nevelési igényű gyerekekkel volt már dolga ahhoz, hogy tudja: egy túlhajszolt, kimerült szülő nem tesz jót a gyerekeknek.

Már nyitotta volna a száját, hogy közölje, nem megszidni akarja, és nem is akarja sokáig feltartani, de a férfi rá sem nézett, hanem sietős léptekkel próbált elmenni mellette.

Summer hátrálni kezdett, remélve, hogy nem botlik valamiben. De végül megfogta Rafael karját, és akkor tényleg majdnem elesett, mert egészen elgyengült a térde, mikor megérezte a férfi kemény izmait. Biztos az úszás teszi, gondolta. Vagy a futás meg a biciklizés. Vajon milyen hatással van ez a sok edzés a teste más részeire? Ha Rafaelról volt szó, könnyen meglódult Summer fantáziája.

Pedig itt nemcsak az összeférhetetlenség a probléma – végtére is Rafael az ő egyik gondozottjának az édesapja –, hanem az is, hogy a férfi homlokegyenest az ellentéte annak, amit ő egy potenciális partnerről elképzelt. Egyrészt van egy gyereke, aki neki máris túlságosan közel került a szívéhez, másrészt nyilvánvalóan nem rokonszenvez vele. Teljesen értelmetlen álmodoznia róla.

Rafael lenézett a karján nyugvó kezére, és összevonta a szemöldökét. Summer továbbra is küzdött az agyára ereszkedő köddel meg a lelki szemei előtt elvonuló képekkel, amelyeken a férfi hol biciklisnadrágban, hol összeizzadt futóruhában jelent meg előtte.

– Gracie-ről szeretnék beszélni önnel. A kislányának több kiszámíthatóságra lenne szüksége.

Ezzel ugyan nem egészen azt mondta, amit igazából akart, de ahhoz elég volt, hogy a férfinak elsötétedjen a tekintete, és megpróbálja faképnél hagyni őt.

– Operáltam, nem tudtam korábban jönni, de most már itt vagyok, és viszem őt haza – mondta.

Nem, ő egyáltalán nem erre gondolt! A fenébe is, most csak még ellenségesebbre hangolta! Summer futni kezdett, hogy utolérje.

– Lenne szíves megállni, hogy normálisan tudjunk beszélni?

Mikor meg volt sértve, tudott nagyon határozott lenni, és ez a pasas most tényleg felbosszantotta. Rafael végül megállt.

– Mit akar tőlem, Miss Ryan? – kérdezte.

Miss Ryan. Nem Summer. Nyilván azért szólítja a vezetéknevén, hogy bosszantsa, és minél távolságtartóbb legyen.

– Bocsásson meg, eszemben sem volt bírálni önt! Csak annyit akartam mondani, hogy szívesen segítenék többet Gracie nevelésében. Arra gondoltam, hogy lehetnék mindig én vele, mikor itt van a bölcsődében. Ezt persze még meg kell beszélnem a főnökömmel, de úgy vélem, ez jót tenne a kislányának.

– Ezt azért mondja, mert reggel elkéstünk?

A férfi a fejét csóválta. Summerből egy pillanat alatt elszállt a remény, hogy igent mond az

ajánlatára.

– Nem.

Istenem, annyival nehezebb ez az egész, mint lehetne! És kizárólag Rafael miatt. Vagy mégse? Vele van a baj? Azzal, hogy az utóbbi időben képtelen jól kifejezni magát? Ha nem ugyanaz lenne a célja mindkettőjüknek – hogy Gracie megszokja az új életét itt a szigeten –, akkor ezen a ponton feladná, inkább hazamenne, és enne egy nagy adag mentás csokoládéfagyaltot.

De ettől senkinek nem lenne jobb, ő pedig a rengeteg cukortól valószínűleg csak még rosszabbul érezné magát, mint ettől a beszélgetéstől. Úgyhogy Summer vett egy nagy levegőt, és próbált csak a pici, barna hajú kislányra gondolni, aki teljesen a saját különös világában él.

Még egyszer próbálkozott:

– Mint tudja, én már sokat dolgoztam speciális nevelési igényű gyerekekkel, és javasolni szerettem volna, hogy Gracie érdekében találjunk valami jó megoldást. Én szívesen lennék vele napközben, de akár éjszaka is, ha arra van szükség. És akkor nem kellene mindig új arcokat megszoknia.

A férfi mintha kicsit túl sokáig rajta felejtette volna sötét, fürkésző szemét, mintha minden szavát, de még a testbeszédét is elemezni próbálná, hogy kipuhatolja, mik a valódi szándékai. Pedig igazán nincs mitől tartania. Ő csak arra gondolt, ideje, hogy valaki kiálljon a gyerekért. Mármost az apján kívül természetesen.

Rafael végül mégis azt mondta, hogy „nem”, majd egyszerűen otthagyta őt. Semmi vita, semmi magyarázkodás, semmi hálálkodás. Summer most már haragudott magára, amiért egyáltalán szóba hozta a dolgot. A javasolataival szemlátomást csak a terhére van az elfoglalt sebész úrnak.

– *Vámonos*, Gracie! – mondta Rafael a gyerekeknek.

Menjünk.

Jó, hogy azt nem mondta, hogy meneküljünk ettől az örült nőtől. Majd a nyakába ültette a kislányt, és elhagyta a helyiséget. Summer azt kérdezte magától, vajon a férfi magával van rosszban, vagy csak őt utálja ennyire.

Nagyon sóhajtott. Igen, kár strapálnia magát, nyilvánvaló, hogy Rafael ki nem állhatja őt. Ritkán fordult elő vele, hogy a kis védenicei szüleivel ne tudjon szót érteni, de ha mégis, az nagyon megviselte. Rafael esetében azonban még rosszabb volt a helyzet, hiszen vele tényleg nagyon szeretett volna jóban lenni.

Ám még mindig bízott benne, hogy a férfi előbb-utóbb megbékél vele Gracie érdekében. És talán idővel benne is elmúlik ez az értelmetlen rajongás, és képes lesz csak a feladatára koncentrálni.

Vacsora, fürdés, alvás. Az esti menetrendhez Rafael már egészen pici korában hozzászoktatta a kislányt, és a dolog eddig többnyire működött is. De ma valahogy nem.

– Gyere már, Gracie! Mind a ketten fáradtak vagyunk. Vedd fel szépen a pizsamádat, és bújj be az ágyba! Mesélek még egy kicsit, rendben?

A többit már feladta, mert vacsoráztatás közben egy idő után már a konyhafal is összevissza lett kenve, amikor pedig meg akarta fürdetni a gyereket, ő maga lett csuromvíz, Gracie viszont majdnem száraz maradt.

– Nem! – üvöltötte a kislány.

Hallani sem akart róla, hogy aludni menjen. Miközben Rafaelnek már majd leragadt a szeme.

Tehát kihúzta a dugót a kádból, és megpróbálta úgy-ahogy feltörölni a vizes követ. Gracie ugyanis, miután nagy nehezen betette a kádba, nem ült le játszani, ahogy szokott, hanem állva maradt, és hisztérikusan toporzékolt, ezért kénytelen volt kivenni őt onnan. Nagyon rossz volt ilyennek látni a gyerekét, és egyszerűen nem tudta elképzelni, mi ütött belé.

– Kérlek, Gracie...

De a kislány nem hallgatott rá. Letépte magáról a fürdőköpenyt, fel-alá rohangált a lakásban, és közben a torkaszakadtából üvöltött.

Rafael számára ez volt a nap mélypontja. Már kezdte fontolgatni, hogy mégis elfogadja Summer ajánlatát. Ugyanis miután elpárolgott a haragja, rájött, hogy a lány igazából jót akart, és neki

inkább hálásnak kellene lennie, amiért segíteni próbál. Hiszen mi haszna lenne Summernek abból, hogy minden energiájával Gracie szükségleteit próbálja kielégíteni? Hacsak az nem, hogy ő akarja betölteni a gyerek életében azt a szerepet, amit eddig az apja, hogy ezzel valamiféle morális fölényre tegyen szert. Ez persze nevetséges, de Rafael nem volt hozzászokva, hogy valaki önzetlenül segítsen neki.

Mikor utoljára szorult helyzetbe került, és jobb híján kénytelen volt Maget megkérni, hogy vigyázzon Gracie-re, akkor majdnem elvesztette a kislányát, mivel a gyámhivatal kétségbe vonta az alkalmasságát.

Ha Summer most itt lenne, akkor bizonyára felhúzná a szemöldökét, és ezt mondaná: „Ugye mondtam én, hogy szüksége van rám?”

Aztán halkán, nyugodtan beszélni kezdene a gyerekekhez, aki sokkal jobban hallgatna rá, mint a hullafáradt, agyonstresszelt apjára. Hiszen látta ő a klinikán, hogy bánt Summer a Walsh ikrekkel. Hogy milyen gyorsan utat talált a szívükhöz. Ahogy Gracie-éhez is.

Igen, Summer kedves mosolya minden gyereket elvarázsol, egyszerűen nem lehet nem érezni a lényéből sugárzó elhivatottságot. És akkor a szépségéről még nem is beszéltünk. Ám ő nem azért jött erre a szigetre, hogy megint olyan helyzetbe kerüljön, ami elől Bostonból idemenekült.

Nem, nem szabad megbízni benne, mert annak megint csalódás lesz a vége.

Persze nem szép dolog, hogy úgy próbál védekezni Summer vonzereje ellen, hogy goromba vele, és megpróbálja lerázni.

Az ördögbe is! Hát nem elég, hogy meg kell próbálnia ágyba rimánkodni egy hároméves gyereket? Miért kell közben még olyanokon is törnie a fejét, hogy milyen előnyei és hátrányai lennének egy esetleges kapcsolatnak Summer Ryannel? Nem, semmi szüksége egy újabb forgószele, ami megint a feje tetejére állítja az életét.

– Gracie Valdez, légy szíves gyere ide, és vedd fel a pizsamádat!

Ez félig parancs volt, félig kérés. Rafael úgy döntött, hajlandó elfelejteni az elmúlt órákat, ha a gyerek most már elmegy végre aludni. És akkor neki van még egy-két szabad órája, aztán reggel úgyszólván kezdődik minden előlről. De ma muszáj lenne korán lefeküdni, nehogy holnap megint elaludjon. Hiszen ez az örült este biztos még mindig a reggeli rohanásuk következménye.

Summernek igaza van abban, hogy Gracie-nek nagyon fontos a kiszámíthatóság, hiszen a napi rutinjában bekövetkezett legkisebb változás is összezavarja, káoszhoz és cirkuszhoz vezet. És bármilyen édes is, egyszerűen nem lehet őt rábeszélni olyasmire, amit nem akar, csak azért, hogy az apja elégedett legyen.

Aztán egyszer csak nyílt a gyerekszoba ajtaja, és megjelent Gracie – teljesen felöltözve. De nem pizsama volt rajta, hanem a királykisasszony-ruhája a csillogó fejdísszel, amit a születésnapjára kapott, továbbá a tündérszárnyai, a lábán meg felemás zokni.

– Így fogsz aludni? – kérdezte Rafael sóhajtva.

A kislány komoly képpel bólintott, az apja meg egyszerűen túl fáradt volt hozzá, hogy tovább harcoljon.

– Hát jó – bólintott.

Ám ahelyett, hogy ágyba bújt volna, a kislány elkezdett lefelé szökdécselni a lépcsőn a nappali irányába. Rafael nem tudott mit csinálni, hagyta. Egyszer majdcsak elálmosodik. Már nagyjából fel tudta mérni, mikor érdemes megpróbálni keresztülvinni az akaratát, és mikor nem. Most már legalább nem üvölt Gracie, neki meg már az is jó, ha végre leülhet egy kicsit a kanapéra. Talán még valamennyi papírmunkát is sikerül elvégeznie.

Bekapcsolta a tévét, hátha az is leköti pár percre a kicsit, majd kiment az előszobába az aktatáskájáért.

Gracie derűsen lehuppant a kanapéra, lóbálta a lábát, és közben a tévével együtt dúdolta a gyerekműsor szignálját. Rafael elkezdte kitergetni a papírjait az étkezőasztalon, de közben a szeme sarkából a kislányát is szemmel tartotta.

Az aktatáskájában legfelül ott volt a rajz, amit Gracie-től kapott, és amit félretett azzal, hogy később majd kiteszi a hűtő ajtajára. De volt ott még egy narancs is meg egy megbarnult banán,

amit nem evett meg napközben. Egyszerűen nem volt ideje ebédelni. De hol vannak a betegakták?

Egy darabig csak ült mozdulatlanul, aztán a homlokára csapott. Te jó ég, azok ott maradtak a klinikán! El akarta tenni őket, de már annyira Gracie-nél jártak a gondolatai, hogy elfelejtette. Hát, ez nem az ő napja!

Nem lakott messze a klinikától, úgyhogy semmibe nem kerül elhozni az aktákat. Gracie éppen a kanapén ugrált – egyhamar úgysem tudja ágyba dugni őt. Ha sikerül ráadnia a dzsekijét, és betenni az autóba, akkor elmehetnek érte. Tizenöt perc alatt megjárják.

– Gracie, eljössz a papával a dolgozóba?

A dolgot tényleg el lehetett volna gyorsan intézni. Csak azzal nem számolt, hogy az emberek, akikkel találkoznak, felfigyelnek a kislány jelmezére, és fennhangon meg is csodálják.

– Nem, nem én adtam rá, ő maga vette fel.

Találkoztak például egy idősebb hölggyel is, akit éppen a rehab felé toltak kerekesszékekben, és aki – mikor meglátta őket – jelezte az ápolónak, hogy álljon meg. Ez nyilván a híres-hírhedt Philomena Kerridge-Bates, aki a combnyaktöréséből lábadozik. Ilyenre is csak egy milliomos képes, hogy a kórházi ruhájához briliáns fülbevalót és arany nyakláncot vegyen fel.

– Ennek a kisgyerekeknek már ágyban lenne a helye – közölte Philomena a homlokát ráncolva.

– Igaza van – felelte Rafael.

Nem akarta magyarázkodással húzni az időt. A kéretlen jótanácsokhoz és kommentárokhoz mostanra már hozzászokott. Egy egyedülálló apa még mindig felkelti az emberek figyelmét. És persze a sajnálkozását is. Mindenki meg van győződve róla, hogy egy férfi egyedül nem tud megbirkózni a feladattal, és hogy egy gyereknek elsősorban az anyjára van szüksége. Azt persze ezek az idegenek nem tudhatták, hogy Gracie számára ő az egyetlen szülő, mióta Christina elhagyta őket. És hogy igenis boldogulnak egyedül. Még jobban is, mint amikor még hárman voltak.

De persze az emberek itt Maple Islanden alapvetően jót akartak neki, úgyhogy nem vette túlságosan a szívére a megjegyzéseiket. Általában csak mosolygott, mivel úgy vélte, a magánéletéhez, a kislánya jóllétéhez és ahhoz, hogy hol van a felesége, vagy hol vannak a szülei, senkinek semmi köze. Még arra sem vette a fáradságot, hogy eloszlassa a róla terjengő pletykákat.

Tehát egyszerűen szép estét kívánt Philomenának, és arra gondolt, hogy egy másik vendégük, az öreg Theodore Harrington – Old Salty, ahogy mindenki hívta – végre méltó ellenfélre talált. A zsémbes halász még mindig nem épült fel egészen azóta, hogy a komp, amivel az ikrek a szigetre érkeztek, a múlt hónapban balesetet szenvedett a viharban, és ő mentette ki a gyerekeket.

Bár egyszer már hazabocsátották, nem vigyázott eléggé magára, úgyhogy az állapota egy idő után újra romlani kezdett. Mikor már erős fájdalmai voltak, rábeszérték, hogy jöjjön vissza a klinikára, és vesse alá magát egy hosszabb rehabilitációnak.

Old Salty nem volt könnyű beteg, és megszokta, hogy egyedül él. A kompbaleset óta azonban hősként tisztelték, úgyhogy nekik tetszik, nem tetszik el kellett viselniük a bölcs tanácsait.

Gracie viszont idegenekkel szemben nem volt ilyen toleráns. Még azokkal is nehezen tudott kommunikálni, akiket ismert, de a sok figyelem, ami most a ruhája miatt felé irányult, kifejezetten idegesítette és megrémítette.

Rafael végül úgy döntött, ölbe veszi a kislányt, hogy ne akarja mindenki megsimogatni és megölelgetni. És csak remélte, hogy nem fog újabb dührohamot kapni.

– Most már tényleg mennünk kell – búcsúzott az egyik tisztelőjétől, egy kedves idős asszonytól, aki nem győzött áradozni Gracie szép barna szeméről.

A kislány még szorosabban bújt hozzá, a fejét meg elfordította, hogy senkire ne kelljen ránéznie.

Mikor beértek az irodájába, és Rafael végre becsukhatta maguk mögött az ajtót, remélte, hogy a kislány megnyugszik.

– Most leteszlek egy kicsit, édes, amíg megkeresem a papírjaimat.

De a gyerek továbbra is csimpaszkodott bele.

– Nem! – közölte, és még erősebben kulcsolta köré a karját meg a lábát.

– Nézd, most már nincs itt senki más, csak mi ketten.

A gyerek szorítása kicsit gyengült, Rafael pedig kihasználta az alkalmat, és minden tiltakozása ellenére beletette őt a bőr irodaszékbe.

– Most pedig kapaszkodj! – mondta, és forgatni kezdte a széket, miközben a másik kezével a papírrjai között kotorászott.

– Még! – mondta Gracie, aki szemlátomást élvezte a játékot.

– Mindjárt, kicsim.

Rafael csak egyetlen pillanatra fordult el, hogy kihúzzon egy fontos papírt a kupac alól, amikor a gyerek ijedten felkiáltott.

Az apja a másodperc törtrészával később nyúlt érte, mint kellett volna, így már nem tudta elkapni. A kislány felállt a forgásban levő széken, majd elvesztette az egyensúlyát.

– Gracie! *Lo siento!*

Rafael az aktákat egy pillanat alatt elfelejtette. Gracie lábai kifordultak, és a szék alá kerültek, ő maga pedig torkaszakadtából bömbölt. Rafael felkapta, és óvatosan felültette az íróasztalra.

– Hol fáj? – kérdezte.

De a gyerek annyira sírt, hogy nem tudott válaszolni. Sőt valószínűleg nem is hallotta a kérdést. Rafael végigtapogatta a kis testet, aztán két keze közé fogta a fejét, és látta, hogy a homlokán van egy nagy púp. A lába és a keze mozgott, úgyhogy nyilván nem tört el, de mikor a lábfejét kezdte nyomkodni, a kicsi megint felsírt. A jobb lába fájt. Rafael óvatosan lehúzta róla a cipőt meg a rózsaszín zoknit, és látta, hogy a bokája fel van dagadva.

Szörnyű büntudat fogta el. Arra gondolt, ha nem lenne ennyire büszke, megkérhetett volna valakit, hogy vigyázzon a kislányra pár percig. És akkor ez az egész nem történt volna meg. És most lehet, hogy Gracie komolyan megsérült miatta.

Ölbe kapta, és elindult vele a sürgősségire. Még szerencse, hogy a klinikán történt a dolog. Hátha itt belőle is sikerül valakinek kioperálni azt a makacsságot, amellyel ellenáll annak, hogy segítséget fogadjon el azoktól, akik segíteni szeretnének neki.

3. FEJEZET

Az iménti barátságtalan beszélgetésük Rafaellel teljesen kibillentette Summert az egyensúlyából. Tényleg ennyire túllépett volna a hatáskörén? Lehet, hogy Rafael a végén még panaszt tesz ellene? Hiszen ő bármikor pótolható, dr. Valdez viszont nem.

Hogy levezesse a feszültségét, úgy döntött, sétál egyet. Még szerencse, hogy ezen a szép szigeten él, ahol kitűnő a közbiztonság, és ahol egy nő akár egyedül is nyugodtan sétál gathat este a tengerparton. A bűnözés itt gyakorlatilag ismeretlen. Az emberek törődnek egymással, úgyhogy Brady seriffet nyilván irigylük a szárazföldön dolgozó kollégái.

Egyszer csak kiáltást hallott. A sziklaszirt felé nézett, ahonnan a hang jött, és egy síró anyukát meg egy teljesen tehetetlen apukát vett észre. A kezüket tördelve a kisfiuk mellett térdeltek, aki kitárt karokkal és szétvetett lábbal feküdt a homokban, mintha most zuhant volna le valahonnan.

Summer azonnal elővette a telefonját, és hívta az ügyeletes orvost. Aztán odasietett, letérdelt a homokba a kisfiú és a szülei mellé.

– Helló, Summer vagyok, itt dolgozom a klinikán. Hogy hívják a gyereket?

– Bennek. Megcsúszott a kövön, és... nem tudtuk már elkapni.

Az apa lehúzta magáról a dzsekit, és betakargatta vele a fiát.

– Szerencsére nincs messze a klinika, már szoltam is az ügyeletesnek, mindjárt itt lesz.

Summer próbálta megnyugtatni a szülőket is, és a gyereket is, de ő látta, hogy Ben combjából kiáll egy csont. Ezt biztosan nem lehet csak úgy begipszelni.

– Nem tudnánk lefektetni őt valamire, hogy legalább ne fázzon? – kérdezte az anyuka kétségbeesetten.

– Lehet, hogy azzal csak még nagyobb fájdalmat okozunk neki – mondta Summer. – Legjobb lesz, ha rábízzuk a dolgot a mentősökre. Ők mindjárt adnak neki valami fájdalomcsillapítót.

Summer örült, hogy az elsősegély gyorsan megérkezett. Ő is elkísérte a házaspárt meg a kisfiút a kórházba. Nemcsak azért, mert a szülők olyan határozatlanok voltak, hanem azért is, mert úgysem akadt más dolga. A baleset legalább eltereli a figyelmét Marcról, Leóról és mindazokról a dolgokról, melyek miatt neki távol kell tartania magát a gyermeküket egyedül nevelő apáktól és a hozzájuk tartozó imádni való gyerekektől.

Egész életében valaki másnak volt a kapcsolt része. A szülei mindig csak magukkal voltak elfoglalva, az ő szükségleteivel és vágyaival nem törődtek. Aztán jött Marc, akit az exe egyszer csak elhappolt előle. Egyre-másra vesztette el azokat az embereket, akiket szeretett.

A sebesült Ben ellátása eleinte egyáltalán nem ment simán, mivel a gyerek nem akarta hagyni, hogy a nővér rátegye az arcára az oxigénmaszkot.

– Ben, a doktor bácsinak meg kell operálnia téged, hogy helyrejöjjön a lábad – próbált a lelkére beszélni Summer. – Semmit nem fogsz érezni, hidd el! Csak segíteni akarnak.

– Látszani fog a csont? Fogom látni? Fájni fog, amikor mozgatják? – kérdezte a fiú tágra nyílt szemmel.

Summer megrázta a fejét, és megint megmutatta a maszkot.

– Kapsz egy ilyet a szádra meg az orrodra, ettől elalszol, és mire újra felébredsz, már mindenem túl leszel.

– Félek... – suttogta a gyerek, és kövér könnycseppek gördültek le az arcán.

– Ne félj! Ha akarod, a szüleid is bemennek veled a műtőbe. Akkor is melletted lesznek, amikor felébredsz. De ehhez először fel kell vened a maszkot. Ezen keresztül belélegzel majd egy gyógyszert, amitől jobban leszel.

A fiú még mindig nem volt meggyőzve.

Summer kivett a táskájából egy tubus szájbalzsamot.

– Ha furcsának találod a maszk szagát, azon is tudunk segíteni. Csokisat vagy epreset kérsz?

A gyerek habozott egy pillanatig, majd rámutatott a csokoládézű szájbalsamra, Summer pedig kent belőle egy kicsit a maszk belső oldalára.

– Szagold csak meg! – mondta, és odatette a maszkot a gyerek arcához, aki mindjárt bele is szimatolt.

– Most én is átöltözöm gyorsan, hogy bemehessek veled a műtőbe.

Váltott egy-két mondatot Cody Brennannel, a klinika alapítójával, aki nem mellesleg ortopéd sebész is volt, és aki operálni fogja Bent. Számára ez rutinbeavatkozásnak számított, amit nap mint nap csinált, de egy kisgyerek számára egy ilyen műtét félelmetes, és Summer semmiképpen nem akarta mutatni, hogy ő is ideges.

Ha az ember nem ismerte Codyt, azt gondolhatta róla, hogy merev és megközelíthetetlen, de a látszat csalt. Ő például már sokszor megkérte, magyarázza el, mit csinál, hogy ő is tanuljon.

– Ez viszonylag új módszer – mondta a sebész –, amit nemrég fejlesztettek ki gyerekek combcsonttöréseinek helyrerakására. Rugalmas velőűrszegezésnek nevezik.

– Hát... ez nem tűnik egyszerűnek...

Persze hallott ő már fémimplantátumokról, merevítőkről, csavarokról – miért ne lehetne pont szegeket beépíteni az emberi testbe? És azt is tudta, hogy a Maple Island Klinikán mindig a legmodernebb technikákat és eljárásokat alkalmazzák.

– A combcsont végébe, illetve a törésre átlósan rugalmas szegecseket erősítünk, hogy a gyógyulás alatt a csont ne mozduljon el a helyéről – magyarázta Cody.

– És mennyi idő kell a teljes gyógyuláshoz?

– Kábé négy hónap. Utána a szegecseket eltávolítjuk. Ennek a módszernek az az előnye, hogy nem lesz az egyik láb rövidebb, mint a másik, és nem maradnak a műtét után látható hegek, mint a hagyományos eljárásoknál. És még csak be sem kell hozzá gipszelni a gyerek lábát.

– Vagyis utána gyakorlatilag olyan lesz, mint új korában?

– Ha minden jól sikerül, akkor igen.

Summer nem akart tovább kérdezősködni, csak figyelte a sebészt, ahogy dolgozik.

Amit a legjobban szeretett a munkájában, az éppen ez a szoros együttműködés volt a gyerekekkel a gyógyuláshoz vezető úton.

Persze mindig fennállt a veszélye, hogy egy-egy gyerekhez túlságosan közel kerül érzelmileg, de azt is tudta, ha lenne saját családja, akkor nem érezne mindig olyan ürességet, mikor egy-egy kis betegük meggyógyul, és végleg eltűnik az életéből. Ez persze nem azt jelenti, hogy hajlandó lenne megint beengedni az életébe egy apukát a gyerekével, hiszen ennek meg az a veszélye, hogy a volt feleség egyszer csak meggondolja magát, és visszaköveteli magának a családját.

Hirtelen eszébe jutott Gracie és Rafael, de gyorsan elhessegette a gondolatot. A műtét jó figyelemelterelő, és legalább addig sem kell az üres lakásba hazamennie.

Mire Ben műtétjének vége lett, Summer annyira kimerült, mintha ő operálta volna a gyereket. Legszívesebben most rögtön bezuhant volna az ágyába, de tudta, hogy az agya úgysem hagyná aludni, mert egyfolytában Rafaelen járna az esze. Még ha próbálja is elfelejteni a ma reggeli beszélgetésüket, még mindig marad egy csomó apróság, amire viszont jó visszagondolni. Például a férfi kemény izmaira vagy ujjbegyének izgató érintésére...

Elhagyta a megfigyelőhelyiséget, és arra gondolt, szól a kollégáinak, hogy elmegy haza. Váratlanul megpillantotta a folyosón Rafael a síró Gracie-vel, és ez annyira sokkolta, hogy a legszívesebben fejvesztve menekült volna. Attól tartott, a férfi észreveszi rajta, hogy éppen rá gondolt.

Csakhogy Gracie úgy kétségbe volt esve, hogy ezt egyszerűen nem tehetette meg.

– Mi baj, Gracie, miért sírsz?

Leült a székre Rafael mellé, aki a karjában tartotta a síró gyereket. Summer odahajolt hozzá, hogy megnézze a kislány duzzadt bokáját. Közben megcsapta az orrát a férfi egzotikus parfümjének az illata...

– Munkahelyi baleset – közölte Rafael keserű humorral.

Summer nézte a kislány hercegnőruháját és félrecsúszott szárnyait, majd megkérdezte:

– Problémák vannak Tündérorszámban?

Mi van, csak nem nevet a doktor úr?

– Nos, el akartam hozni néhány papírt az irodából, ő meg... szóval azt hiszem, túl gyorsan forogtunk a székkal.

– Jaj, szegénykém! – Summer megigazította Gracie szárnyait, majd Rafaelhez fordult. – Megvizsgálta őt már valaki?

A férfi odahajolt hozzá, hogy Gracie ne hallja, amit mond. Fekete haja csiklandozta Summer arcát.

– Nem hiszem, hogy eltört valamije, de egyszerűen nem tudom átvinni a röntgenosztályra.

Igen, egy ilyen kórház a sok surrogó, berregő géppel nagyon félelmetes lehet egy kisgyerek számára. Ráadásul Gracie úgyis túl volt már pörögve. De akkor is muszáj megröntgenezni a bokáját, hogy biztosan nem tört-e el.

– Feltételezem, hogy... – kezdte Rafael. – Nos, tudom, hogy most nem a bölcsődében vagyunk, és ez nem a maga problémája, de reggel is sikerült elvarázsolnia őt... Jó lenne, ha... ha most is segítene – dadogta.

Summer pontosan tudta, mennyire nehezére esik a férfinak kérni. Komoly lépés volt előre.

– Várjon, hadd gondolkozzam! – mondta, de igazából máris eszébe jutott valami.

Felállt, hogy idehozza a játékos dobozt. Nem eget rengető ötlet, de ő már sokszor használt játékot, hogy elmagyarázza egy gyereknek, mi a röntgen lényege. Úgyhogy szerzett kötszert is, amivel bekötötte a baba egyik lábát, majd visszasietett a vonakodó kis beteghez.

– Nézd, Gracie! Ez itt Dolly. Egy kis baleset érte, megsebesült a lába.

Summer Rafael térdére ültette a babát, hogy Gracie felülről jól lássa. A kicsinek mindjárt érdeklődés tükröződött az arcán, amit Summer jó jelnek tekintett.

– Dolly táncolt. Addig forgott, amíg elszédült és elesett. Beütötte a fejét, és fáj a lába.

Gracie erre aggódva lejjebb csúsztatott Rafael ölében.

– Meg fog gyógyulni?

Egy egész mondat! Ráadásul feszülten figyel! Summer nem hitt a fülének, ahogy szemlátomást Rafael sem. Summer nyelt egy nagyot, aztán tovább beszélt:

– A doktor bácsi meg tudja őt gyógyítani, ha csinálhat egy röntgenfelvételt a fájós lábáról. Tudod, hogy működik a röntgen?

A kislány megrázta a fejét.

– Ha elmagyarázom, akkor leszel te a doktor néni, aki meggyógyítja Dollyt?

Ha a gyerek maga is aktívan részt vehet valamiben, akkor könnyebben megérti, miről van szó. Odahajolt a kislányhoz, és a fülébe súgta:

– Azt hiszem, Dolly fél egy kicsit. Szerintem mondd meg neki, hogy nem fog fájni.

Gracie nagyon komolyan vette a feladatot, és úgy tett, ahogy Summer tanácsolta neki.

– Ne félj, Dolly, meggyógyítalak! – mondta.

– Le kell fektetnünk, és kell róla csinálnunk egy fényképet.

A kislány erre nagy komolyan az apja térdére fektette a babát.

– Ez egy különleges fényképezőgép – magyarázta tovább Summer –, ami a doktor néninek megmutatja, hol fáj pontosan Dolly lába. De fényképezés közben Dollynak nyugodtan kell feküdnie.

Odanyújtotta Gracie-nek a játék fényképezőgépet, és megmutatta, melyik gombot nyomja meg. És közben felrajzolt a táblára egy lábszárcsontot.

– Dr. Valdez, megmondaná, kérem, mit gondol erről a képről?

Mindketten próbáltak nem nevetni a rosszul sikerült rajzon.

Summer először látta csillogni Rafael szemét, amitől a pulzusa azonnal az egekbe szökött. Istenem, hányszor próbált már mosolyt csalni az arcára, és most rájött, hogy ehhez egyszerűen többet kellene játszaniuk.

– Nos... a csont nincs eltörve. Szerintem ez csak ficam. Be kell kötnünk Dolly lábát, és sokat kell pihennie.

– És önnek mi a véleménye, Gracie doktornő?

A kislány a baba lábára tekerte a kötszert, de nem szólt.

– Dolly hamarosan jobban lesz – mondta Summer. – De most már veled is kell egy kicsit foglalkoznunk, Gracie. Csinálhat a te lábadról is képet a doktor bácsi?

A gyerek egy kicsit gondolkodott.

– Dolly is bejöhet?

– Persze.

Rafael megsimogatta a kislány hátát, aki végül igent mondott, ők pedig elindultak vele a röntgenosztályra, mielőtt még meggondolja magát.

– Szerencsére csak ficam. Sose bocsátottam volna meg magamnak, ha miattam eltöri a lábát – mondta Rafael.

Arról nem is beszélve, hogy ha be kellett volna gipszelni, abba valószínűleg mindketten beleőrültek volna. A fásli is zavarta Gracie-t, de ez azért még mindig a kisebbik rossz.

– Rafael, balesetek minden gyerek életében előfordulnak. Neked talán soha nem tört el semmid? Soha nem kellett összevarrni rajtad sebet?

Summer észrevétlenül tért át a tegeződésre, és kék szemében furcsa fény villant. Vajon rajta mulat, vagy csak eszébe jutott a saját gyerekkora? – tűnődött Rafael. Akárhogy is, abban biztos volt, hogy a lány jót akar. Annak ellenére, hogy ő reggel olyan gorombán viselkedett vele.

Pedig Summer akkor is csak segíteni akart. Egy szóval sem kritizálta. Most is megtehetette volna, hogy egyszerűen hazamegy. Ugyan mi haszna van neki abból, hogy itt maradt, és segített rábeszélni Gracie-t, hagyja megröntgeneztetni a lábát? Az az ötlet a babával egyszerűen zseniális volt. Gracie azóta is szorongatja, pedig közben már elaludt Summer karjaiban. Rafael nem akarta kivenni a kezéből, viszont azt eldöntötte, hogy vesz még egy babát a traumatológiára. Mondjuk egy barna hajút, hogy Gracie-re hasonlítson.

Summer még mindig nézte őt, nyilván válaszra várt.

Rafael tehát rámutatott egy kis púpra az orrán.

– Nekem az orrom tört el, mikor tizenöt évesen estem egy nagyot a motorral.

– Nahát, sosem hittem volna, hogy te olyan motorozós típus vagy!

– Nem is vagyok az. Csak akkor egyszer ültem motoron, de akkor a képemen csúsztam végig az úttesten.

– És legalább bőrruha volt rajtad? Úgy értem védőöltözetként... Nem téged próbáltalak elképzelni fekete bőrszerkóban, csak...

És fecsegett tovább. Szemlátomást érdekli, hogy ő hogy nézett ki. Nocsak, és még el is pirult! Rafael még soha nem látta ilyennek a lányt, úgyhogy kajánul figyelte, milyen zavarban van.

– Nos, igen, ha jól emlékszem, bőrnadrág volt rajtam – közölte vigyorogva.

– Még szerencse.

– Hát igen, de a büszkeségemnek nem tett jót a dolog. Úgyhogy a kamaszkori lázadásom ezzel véget is ért.

A környékbeli srácokat mindig olyan menőnek és lazának látta, szeretett volna ő is hozzájuk hasonlítani, aztán így járt.

– És mi ellen lázadtál?

Summer szemlátomást kíváncsi, milyen volt az élete, mielőtt a szigetre költözött, de Rafael nem akarta, hogy bárki beleüsse az orrát a dolgaiba.

– Csak a szokásos. Szülők, iskola, haverok... És folyton az az érzés, hogy a világ igazságtalan. És mi a helyzet veled? Biztos neked is lenne miről mesélned.

Summer nem fél a kihívásoktól, úgyhogy nyilván sok galibát okozott fiataljában. A lány tekintetéből azt olvasta ki, hogy a feltételezése helyes volt.

– Volt egy kulcsonttörésem, mikor Angliában fociztam. Rómában pedig a csuklóm tört el, mikor egy részeg fickót kellett leszerelnem az utcán. Ja, és Törökországban egyszer leugrottam egy szikláról a tengerbe, akkor meg egy bordám repedt el. Csak a szokásos dolgok, amik a szünidőben